

In levende lijven – Spoken Word Mia Wessels

Ergens op een zwoele zomeravond vinden de delen van hem de delen van haar en delen die delen zich zo vaak dat ze vermeerderen en uitgroeien tot zo'n wezen zoals ze hier staat.

In levende lijven,

Waar wij een leeftijd in zullen wonen. Opgebouwd uit cellen met ingewikkelde communicatiepatronen en, niet voor iedereen, de mogelijkheid om te zitten te praten te lopen te dansen in de regen en te hopen,

Dat deze levende lijven zoveel meer zijn dan haar som der delen, met een taal die wij gedurende het leven moeten gaan begrijpen en leren. Wanneer te eten, wanneer te plassen. Hoe de ledenmaten te bewegen. Hoe onze woorden te wege en met onze harten durven, om onszelf te leren vergeven.

Het is aan ons om voor deze levende lijven de zorg te dragen zodat zij ons, en wij onze kinderen, kunnen blijven dragen. En ook is het aan ons wat we uit willen dragen, met de levensstijl die we kiezen.

Maar hoe hard wij ook ons best doen om op te staan na het vallen en opnieuw en opnieuw en opnieuw en opnieuw - te proberen er echt wat van te maken. Het blijft onvoorspelbaar dit leven. Er komt een punt op de route dat wij allemaal de volgende stap niet meer weten, opkijken, onze hand uitsteken, en jou vragen om hulp.

We kunnen niet anders dan daar zitten, in jouw wachtkamer, met geduld. Dit zijn de momenten dat we het in onze botten weten; deze zorg dragen wij niet alleen, deze zorg dragen wij met z'n velen.

Levende lijven kunnen breken, oncontroleerbaar delen en ineens van een vreemde lijken. Het kan moeilijk zijn om te houden van iets waar je ogenschijnlijk niet meer op kan bouwen.

Een groot geschenk om op jouw goede zorgen te mogen vertrouwen - Wanneer de nacht haar diepste punt raakt en buiten niet meer klinkt dan het geluid van warme stoeptegels die verdampen in de kou en fietsen staan te wachten in hun sloten - kraken jouw klompen op het linoleum van de gang waar ze vastberaden lopen.

Wanneer iets net wat anders lijkt en we niet weten is dit iets groots of is dit klein, zoeken we de zekerheid, en jij kan dat voor ons zijn.

Wanneer onze vrouwenlichamen uitscheuren tot moeder en onze pasgeboren kinderen het uitschreeuwen zullen hun ogen zoeken - en dan vinden ze jou.

Wanneer er niks meer gedaan kan worden - geen antwoord meer gemaakt kan worden - en de kreet van een rouwende vader door de gangen zwerft - zit hij daar, naast jou.

Iemand hier weet alles van tanden en iemand anders misschien wel alles van handen. De een staat ons op te wachten als we aan komen in een ambulance en de ander weet welke woorden te vinden als we diep in onze donkere gedachten verzanden.

Als het ons even niet meer lukt om zelf de zorg te dragen, ben jij er om het even van ons over te nemen en de zorg te lenen - als zorgverlener.

Maar lenen betekent ook teruggeven, niet alles zelf hoeven weten en weten wanneer het bij de ander te laten en niet alles op je te nemen. Voor mensen die houden van geven, is het niet altijd makkelijk om de druk evenredig te verdelen. Samen, hoop ik, zijn wij meer dan onze de som der delen.

In dit systeem waarin het antwoord kleiner is dan de vraag heb ik aan jou een laatste vraag; wie geeft jou het gevoel dat jij het niet in je eentje draagt?

Want ook al is het soms makkelijker om door te gaan en is het soms sneller om te denken laat maar gaan. Hoe fijn is het om nu om ons heen te kijken en te zien dat wij hier allemaal samen voor staan.

In levende lijven

